

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 278/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., J., zastúpenej spoločnosťou S., s. r. o., B., v mene ktorej koná prokurista a advokát JUDr. M. G., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4 C/17/2008-356 z 8. februára 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., J. (ďalej len „sťažovateľ“), vo

veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C/17/2008-356 z 8. februára 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ sa vo svojom podaní zo dňa 30. 1. 2008, označenom ako žaloba o náhradu škody spôsobenej porušením predkupného práva (ďalej len „žaloba“) domáhal voči Žalovanému zaplatať škody vo výške 145.677,24 EUR. Sťažovateľ má za to, že predmetná škoda vznikla z dôvodu porušenia zmluvného predkupného práva vyplývajúceho z nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi Sťažovateľom a Žalovaným. Žalovaný porušil predkupné právo tým, že scudzil pozemky, s ktorými je predmetné predkupné právo spojené, počas trvania nájomného vzťahu tretej osobe [ktorou je Pozemkové spoločenstvo poľnohospodárskych a lesných pozemkov a urbárikov Obce S., (ďalej len „Pozemkové spoločenstvo“)], prostredníctvom kúpnej zmluvy s kúpnu cenou vo výške 1,- Sk. Sťažovateľ má za to, že výška škody spôsobenej Sťažovateľovi spočíva v rozdieli medzi cenou, za ktorú mohol Sťažovateľ predmetné pozemky nadobudnúť v prípade využitia predkupného práva a ich skutočnou trhovou hodnotou, nakoľko o tento rozdiel by sa navýšil majetok Sťažovateľa.

Nakoľko sa Sťažovateľ žalobou podanou proti Žalovanému domáhal nároku na náhradu škody vo výške 145.677,24 €, ktorá Sťažovateľovi vznikla porušením obligačného predkupného práva Žalovaným. Vzhľadom na uplatnený nárok musel prvostupňový súd v konaní skúmať splnenie všetkých zákonných predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti za škodu...

Ako vyplýva z odôvodnenia Rozsudku OS, prvostupňový súd má preukázané, že Sťažovateľ nedokázal vznik škody a príčinnú súvislosť ako ďalšie zo zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. Súd prvého stupňa tvrdí, že „z predkupného práva uzatvoreného medzi účastníkmi nevyplývalo pre navrhovateľa právo získať sporné nehnuteľnosti do vlastníctva za určitú vopred dohodnutú sumu. Z ničoho teda nevyplývala

povinnosť odporcu, ponúknuť navrhovateľovi na predaj sporné nehnuteľnosti za 1,- Sk. Odporca v konaní tvrdil, že pokiaľ by k tomu došlo, suma by bola iná... Keďže nie je z čoho garantované, že by musel odporca navrhovateľovi ponúknuť nehnuteľnosti za sumu 1,- Sk, navrhovateľ nedokázal, výšku vzniknutej škody.“ Prvostupňový súd pri formulovaní tohto záveru vychádza z toho, že medzi účastníkmi konania nebola vopred dohodnutá kúpna cena, a teda Žalovaný nebol povinný ponúknuť Sťažovateľovi pozemky na predaj za 1,- Sk.

Odvolačný súd v odôvodnení Rozsudku KS uviedol, že porušenie predkupného práva nezakladá postup podľa § 605 a § 606 Občianskeho zákonníka. Ďalej odvolačný súd uviedol, že „z ničoho nevyplýva, že odporca bol povinný ponúknuť navrhovateľovi pozemky za tých istých podmienok a za cenu, ktoré ponúкло Pozemkové spoločenstvo.“

S uvedenými závermi súdu prvého a druhého stupňa, že v danom prípade nie je z ničoho garantované, že by musel Žalovaný Sťažovateľovi ponúknuť pozemky za 1,- Sk, nemožno súhlasiť. Realizáciu predkupného práva a podmienky, za ktorých má byť uzavretá zmluva o kúpe predmetu predkupného práva upravujú ust. § 605 a § 606 Občianskeho zákonníka. Z predkupného práva vyplýva povinnosť povinného z predkupného práva ponúknuť vec na predaj oprávnenej osobe. Pri nehnuteľnostiach musí byť ponuka písomná. Ponuka musí obsahovať všetky podmienky, za ktorých má byť kúpna zmluva uzavretá. Ak sa účastníci na týchto podmienkach vopred dohodli, platia pre predaj veci oprávnenej osobe tieto dohodnuté podmienky, ktoré musia byť v ponuke uvedené. Ak účastníci neuzavreli v tomto smere žiadnu dohodu, povinný uvedie v ponuke cenu ponúknutú inou osobou, prípade i podmienky ponúknuté popri cene...

Rozhodnutia Porušovateľa v 1. a 2. rade je možné bezpochyby považovať za arbitrárne, svojvoľné, nepresvedčivé a iracionálne. Extrémny rozpor samotných rozhodnutí Porušovateľa v 1. a 2. a odôvodnenia týchto rozhodnutí s kogentnými právnymi normami a všeobecne uznávanou právnou teóriou zakladá ich rozpor s čl. 46 Ústavy SR a zároveň s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky určuje, že rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 8. 2. 2012, sp. zn. 4 C/17/2008 a následne rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 5. 12. 2012, sp. zn. 15 Co/73/2012, boli porušené základné ľudské

práva Sťažovateľa a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej Republiky, podľa článku 1 Protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ľudských právach a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 8. 2. 2012, sp. zn. 4 C/17/2008, v celom rozsahu zrušuje a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 5. 12. 2012, sp. zn. 15 Co/73/2012, v celom rozsahu zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Žiar nad Hronom na nové konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 4 C/17/2008-356 z 8. februára 2012, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní a rozhodol rozsudkom č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012. Krajský súd označeným rozhodnutím potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 4 C/17/2008-356 z 8. februára 2012.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal

ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa názoru sťažovateľky rozsudok krajského súdu č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 4 C/17/2008-356 z 8. februára 2012, je arbitrárny. Sťažovateľka namieta, že krajský súd nesprávne vyložil ustanovenia Občianskeho zákonníka o predkupnom práve v rozpore so všeobecne uznávanou právnou teóriou. Rozsudok krajského súdu je podľa názoru sťažovateľky nedostatočne odôvodnený. Krajský súd nevykonal všetky navrhnuté dôkazy.

Krajský súd v rozsudku č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012 dospel k týmto právnym záverom:

„Navrhovateľ namieta, že v prípade riadneho chodu udalostí, t. j. ak by nedošlo ku škodovému konaniu odporcu, by navrhovateľ nadobudol do svojho vlastníctva pozemky za 1,- Sk, pričom výpočet škody predstavuje rozdiel medzi trhovou hodnotou sporných pozemkov a kúpnu cenou 1,- Sk.

Odvolačný súd uvádza, že tento predpoklad nie je správny. Ako už bolo konštatované, odporca by bol povinný za takúto sumu previesť sporné nehnuteľnosti v prípade, ak by to bolo vopred dohodnuté, a ak nie, v prípade, že by sa odporca rozhodol nehnuteľnosti odpredať a iná osoba by mu takúto sumu ponúkla. Potom by bol dodržiavac predkupné právo povinný ponúknuť, nehnuteľnosti na odpredaj navrhovateľovi. Keďže však odporca porušil predkupné právo, nevznikla mu už potom žiadna povinnosť voči navrhovateľovi ohľadom kúpy sporných pozemkov. Odvolačný súd poukazuje na rozhodnutie R 30/2000, z ktorého vyplýva nárok navrhovateľa na náhradu škody, pričom treba zdôrazniť, že vzhľadom na to, že predkupné právo bolo dohodnuté iba ako záväzkovo-právny vzťah, ktorý nemá vecnú právnu povahu, kúpna zmluva medzi prenajímateľom, vlastníkom nehnuteľností, v ktorej sa prenajaté nehnuteľnosti nachádzajú a treťou osobou, nie je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Len v prípade, že by predkupné právo bolo dohodnuté ako vecné, porušením tohto práva by navrhovateľovi vzniklo právo domáhať sa od nadobúdateľa, aby mu vec ponúkol na predaj a nadobúdateľovi tak vznikne právna povinnosť ponúknuť vec oprávnenému za podmienok, za akých mu mala pôvodne ponúknuť povinná osoba. Vzhľadom na obligačný charakter predkupného práva v rozhodovanej veci však tento postup nie je možný a platí, čo bolo uvedené vyššie, teda len možnosť domáhať sa náhrady škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, a to bez vzťahu k právnej úprave § 605 a § 606 Občianskeho zákonníka. Odporcovi teda nevznikla povinnosť predať navrhovateľovi nehnuteľnosti za 1,- Sk a preto u navrhovateľa nemohol vzniknúť ušlý zisk vo výške, ako vo svojom návrhu tvrdí. Z návrhu na začatie konania jednoznačne vyplýva, ako dospel k žalovanej sume, teda ako rozdiel pozemkovým spoločenstvom vlastníctvo previedol na tento subjekt bez toho, aby ponúkol navrhovateľovi nehnuteľnosti na predaj. Keďže porušil predkupné právo, navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody, ktorej podmienky okresný súd aj posudzoval a vychádzal z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu

v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Odporca nebol povinný ponúknuť navrhovateľovi pozemky na predaj za sumu 1,- Sk, pretože to nebolo ani dohodnuté, takúto sumu neponúklo ani pozemkové spoločenstvo za sporné nehnuteľnosti.

Škoda navrhovateľa nemôže predstavovať ušlý zisk v rozdiel sumy 1,- Sk a trhovou hodnotou pozemku, pretože bolo preukázané, že odporca by za takúto sumu nehnuteľnosti navrhovateľovi nepreviedol a ani nemohol previesť, a to aj s prihliadnutím na zákon č. 369/1990 Zb., § 8 ods. 3 podľa ktorého majetok obce sa má zveľaďovať a zhodnocovať a vo svojej celkovej hodnote zásadne nezmenšený zachovať.

Aj vzhľadom na takto vymedzený predmet konania nie sú dôvodné námietky navrhovateľa ohľadom skutočností, že mu vznikla vo veci oveľa väčšia škoda, keď uzavrel zmluvu s Ing. P. H...

Okresný súd vo svojom rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Vo svojom rozhodnutí okresný súd neuvádza, že nevykonal niektorý dôkaz, pretože ani v odvolaní navrhovateľ neargumentuje, že by navrhoval vykonanie niektorého dôkazu a súd ho nevykonal. Aj spomínaná zmluva o spolupráci bola súdom riadne vykonaná, ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní. V danom prípade nejde o to, že by navrhovateľ navrhol vykonanie dôkazu a tento by súd nevykonal, resp. by ho odmietol vykonať. V takom prípade je súd povinný uviesť, prečo návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovel. V rozhodovanom prípade však tomu tak nie je, keďže navrhovaný dôkaz, aj keď bez vzťahu k veci, súd vykonal.

Keďže daný dôkaz vzhľadom na tvrdenia navrhovateľa uvedené v návrhu, ako aj počas konania, nie je podstatný pre rozhodnutie vo veci, nie je dôvod, aby sa v rozhodnutí ním bližšie zaoberal, pretože povinnosťou súdu podľa § 157 ods. 2 O. s. p. je uviesť, z ktorých dôkazov vychádzal pri rozhodovaní. Ako bolo uvedené, daný dôkaz nie je podstatný pre rozhodnutie vo veci. Navrhovateľ v konaní výšku uplatnenej škody jednoznačne vyvodil, a to opakovane vo svojich podaniach, z rozdielu trhovej ceny a ceny, za ktorú previedol odporca nehnuteľnosti pozemkovému spoločenstvu. Vzhľadom na tvrdenia navrhovateľa tento dôkaz nemohol slúžiť na identifikovanie uplatneného nároku, keďže to ani takto počas celého konania navrhovateľ netvrdil...“

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou uplatnenia podmienok predkupného práva a aj s otázkou, prečo okresný súd nevykonal dôkaz výsluchom Ing. H.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom neporušil sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani právo pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd preto sťažnosť vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považujúc ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (zrušenie rozsudku krajského súdu č. k. 15 Co/73/2012-407 z 5. decembra 2012, zrušenie rozsudku okresného súdu č. k. 4 C/17/2008-356 z 8. februára 2012 a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2013